

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/74/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814207915
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Vanca
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7814207915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Vancu a členov senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a JUDr. Gabriely Varhalíkovej v právnej veci žalobcu: N. J. O. a.s., D. XXXX/XXX, M., IČO: XX XXX XXX, zast. Advokátska kancelária V. V. s.r.o., M. XXX/XX, D., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej: M. V. nar. X.X.IXXX, O. XX, W., o zaplatenie 159,39 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 9C/259/2014-39 zo dňa 3.10.2014 jednomyseľne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu o zaplatenie 159,39 eur, vyčísleného ročného úroku z omeškania vo výške 34,34 eur a úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 159,39 eur od 2.8.2014 do zaplatenia zamietol a zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 159,39 eur s príslušenstvom, na základe Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobcom, ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom 13.11.2006. Neoddeliteľnou súčasťou boli Úverové zmluvné podmienky spoločnosti N. J. O., a.s.. a dohoda zmluvných strán o uzatvorení Úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru č. XXXXXXXXXXXX, ktorá nadobudla platnosť dňom podpisu úverovej zmluvy a účinnosť až uskutočnením aktivácie karty zo strany žalovanej. Na základe riadneho plnenia si povinností vyplývajúcich z Úverovej zmluvy zo strany žalovanej, žalobca zaslal žalovanej v zmysle ustanovenia Hlavy 8 Úverových zmluvných podmienok úverovú kartu spolu s Metodickou príručkou a Sadzobníkom poplatkov, ktorý upravoval okrem mesačnej úrokovej sadzby aj výšku poplatkov, ktoré môžu byť účtované v súvislosti s čerpaním revolvingového úveru. Žalovaná podpisom úverovej zmluvy a Úverových zmluvných podmienok potvrdila, že bola s nimi oboznámená a potvrdila aj oboznámenie sa s Metodickou príručkou a Sadzobníkom poplatkov. Následne prostredníctvom úverovej karty čerpala poskytnutý revolvingový úver vo výške 3.713,95 eur, pričom žalobcovi vrátila len čiastku 118,79 eur. Keďže žalovaná porušila zmluvne dohodnuté podmienky vzťahujúce sa k riadnemu a včasnému splácaniu poskytnutého úveru dostala sa s úhradou svojho zmluvného záväzku do omeškania. Odo dňa omeškania bola žalovaná o výške svojho dlhu informovaná v pravidelných mesačných výpisoch z úverového účtu a vyzvaná k jeho úhrade. Vzhľadom na skutočnosť, že ani napriek uvedenému si nespĺnila svoju povinnosť, žalobca vyzval žalovanú listom z 28.6.2013 k splateniu celého zostatku úveru (t.j. vo výške 2.176,52 eur) v lehote 15 dní odo dňa odoslania výzvy. Žalovaná po zosplatnení úveru žalobcovi nezaplatila žiadnu čiastku z dlžnej sumy.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie (listinnými dôkazmi predloženými žalobcom - výpisom z obchodného registra žalobcu, Úverovou zmluvou, Úverovými zmluvnými podmienkami, Sadzovníkom poplatkov a úrokov, výzvou k splateniu celého úveru, podacím hárkom žalobcu, výpisom čerpania splátok a úhrad) a s poukazom na ust. § 200ea ods. 1, § 115a ods. 2 dospel k záveru, že ide o drobný spor. Z uvedeného mal za preukázané, že uzavretá zmluva 13.11.2006 medzi účastníkmi konania nemá náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm.a/ zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne neobsahuje sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom takto z nej nie je možné zistiť z čoho, z akých položiek pozostáva navýšenie úveru, a preto takúto zmluvu v súlade s ust. § 4 ods. 5 zák.č. 258/2001 Z.z. považoval za bezúročnú a bez poplatkov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia (§ 52 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. § 4 ods. 1, 2, 3, 4, 5 zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení do 31.12.2007 a § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a najmä po zistení, že žalovaná čerpané finančné prostriedky žalobcovi už uhradila v celom rozsahu, súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a keďže v danom prípade úspešná žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, rozhodol tak ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. aby zmenil rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm.d) O.s.p.); že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm.f) O.s.p.); že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm.a) O.s.p. v spojitosti s § 221 ods. 1 písm.h) a f) O.s.p.) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm.b) O.s.p.).

V odvolaní žalobca opätovne poukázal na skutkový stav veci, ako aj na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pričom závery súdu prvého stupňa považuje za neuralgické body celého konania a absolútne sa s nimi nestotožnil. Poukázal na absolútnu nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku a má za to, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné (teda neobhájiteľné), prijaté bez opory v práve a nelegitímne.

Ďalej konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd ako aj Európsky súd už vydali mnoho rozhodnutí, ktorými zrušili rozhodnutia všeobecných súdov, pretože boli nedostatočne odôvodnené, a tým porušili základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (II. ÚS. 383/06 a II. ÚS. 85/06). Totiž podstatu odôvodnenia súdneho rozhodnutia tvoria argumenty, ktorými súd podopiera svoj záver, požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia sú vlastne požiadavkami na argumentáciu v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Z uvedeného je zrejme, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje náležitosti tak ako sú uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p..

Odvolateľ citujúc odôvodnenie napadnutého rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa aplikoval právnu fikciu o „bezúročnosti“ a „bezpoplatkovosti“ obsiahnutú v § 4 ods. 5 na základe údajnej absencie obsahovej náležitosti zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm.a/. Takýto korelačný vzťah, ako uviedol súd prvého stupňa, medzi ustanovením § 4 ods. 5 a § 4 ods. 2 považuje žalobca za nesprávne právne posúdenie veci. Právnu fikciu o „bezúročnosti“ a „bezpoplatkovosti“ poskytnutého úveru s ohľadom na absenciu obsahových náležitostí podľa § 4 ods. 2 je možné aplikovať až účinnosťou zák.č. 568/2007 Z.z. od 1.1.2008.

Žalobca si je vedomý, že aj súdy majú právo na výklad práva, ale za podmienok ako sú uvedené v Náleze Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 341/07, ktorý uvádza: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.“

Vzhľadom na uvedené, žalobca opiera svoj právny názor o znenie ustanovenia zák.č. 258/2001 platného a účinného v rozhodnom období t.j. k 13.11.2006 a s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 2 písm.a/, § 4 ods. 4 písm.a/, § 4 ods. 5 má za to, že nesplnenie podmienok podľa odseku 2 (absencia obsahových náležitostí) vedie k neplatnosti úverovej zmluvy (a nie k jej „bezodplatnosti“) za splnení kumulatívnej podmienky (t.j. spotrebiteľ nezačal čerpať poskytnutý úver), ktorá je obsiahnutá v hypotéze právnej normy ods. § 4 ods. 4 písm.a/. Teda v predmetnej právnej norme existuje explicitný korelačný vzťah medzi ustanoveniami § 4 ods. 2 a § 4 ods. 4, ktorý je kardinálny pre posudzovanie platnosti úverovej zmluvy (a nie pre aplikáciu fikcie bezodplatnosti) spolu s kumulatívnymi podmienkami uvedenými v hypotéze právnej normy.

Súd prvého stupňa zamietnutie žaloby z hmotnoprávneho pohľadu subsumoval pod znenie § 4 ods. 5 zák.č. 258/2001 (ktoré obsahuje právnu fikciu zo splnenia podmienok uvedených v hypotéze predmetnej právnej normy) a s poukazom na § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka považoval dlh za splnený. Podľa žalobcu je takýto záver súdu prvého stupňa nesprávny a mal za to, že neboli splnené všetky podmienky obsiahnuté v ust. § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľskom úvere (Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.). V tejto súvislosti žalobca poukázal na Sadzobník poplatkov a úrokov a uviedol, že úroková sadzba je vyjadrením úroku ako percenta z požičiavaného kapitálu (istiny). Najčastejšie sa úrokové sadzby vyjadrujú ako počet percent za jeden rok. Z kvantitatívneho hľadiska sa úrok javí ako rozdiel medzi vypožičanou a vrátenou čiastkou peňazí. Merítkom pre stanovenie výšky úrokovej čiastky je úroková sadzba.

Pokiaľ sa jedná o úrok z poskytnutého úveru, žalovaná si musela byť vedomá skutočnosťou, že žalobca bude požadovať za poskytnutý úver aj úrok, čo bolo uvedené v Hlave 9 čerpanie a splácanie revolvingového úveru § 5 Úverových zmluvných podmienok a navyše v Sadzobníku poplatkov a úrokov je presne špecifikovaná základná úroková sadzba a to 2,21% mesačne, pričom žalovaná bola s týmto sadzobníkom oboznámená pri podpise úverovej zmluvy a čo potvrdila svojim podpisom. Nie je preto možné spochybňovať písomnú formu takéhoto dojednania úrokov a poplatkov ako súčasť úverovej zmluvy s ohľadom na vykonané dokazovanie pred súdom prvého stupňa a odôvodnenie rozsudku, túto skutočnosť je možné považovať za ustálený skutkový a právny stav veci.

Z uvedeného je zrejmé, že všetky podstatné údaje pre spotrebiteľa ohľadne „úroku“ sú súčasťou Úverovej zmluvy.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p. aj s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, vec po právnej stránke posúdil v súlade so zákonom i ustálenou súdnou praxou a aj dôvody, pre ktoré žalobu zamietol sú správne a odvolací súd na ne v celom rozsahu odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Je nepochybné, že úverová zmluva, uzavretá medzi účastníkmi 13.11.2006 je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá však nemá náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 písm.a/ zák.č. 258/2001 Z.z., a preto je treba túto zmluvu podľa § 4 ods. 5 cit.zák. považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

Závery žalobcu, uvedené v tomto smere v odvolaní treba považovať za právne bezvýznamné.

Žalovaná uhradila viac než čerpala, a preto správne súd prvého stupňa žalobu zamietol.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, žalovanej trovy nevznikli, a preto odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vyslovil, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.